

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M.A.**
státní příslušnost Maroko
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234

proti
žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, 30. dubna 1682/24

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2023 č. j. KRPT-209651-65/ČJ-2022-070022, o zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona č. 326/1999 Sb.), prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 28. 1. 2023 č. j. KRPT-209651-61/ČJ-2022-070022, o 30 dnů.

2. Žalobce namítal, že žalovaný v jeho případě nepostupuje s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě, bez zbytečných průtahů a jeho zajištění nesměřuje k cíli vyhoštění. Neexistuje reálný předpoklad vyhoštění a doba prodloužení zajištění o dalších 30 dnů žalovaný stanovil nepřezkoumatelným způsobem. Má za to, že dosavadní postup v řízení spíše svědčí o nemožnosti uskutečnit jeho vyhoštění. Vše nasvědčuje tomu, že marocké úřady žádosti žalovaného o vystavení náhradního cestovního dokladu ignorují a ze spisu jednoznačně plyne, že je zde překážka, která brání realizaci jeho vyhoštění do Maroka. Za celou dobu zajištění náhradní cestovní doklad neobdržel. Neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního cestovního dokladu má relevanci pro hodnocení reálného předpokladu uskutečnitelnosti vyhoštění. Dále žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci jeho vyhoštění dojde během lhůty prodlouženého zajištění, tedy během lhůty 30 dnů, když po celou dobu jeho zajištění nebylo žalovaným zjištěno nic k ověření jeho totožnosti. Žalovanému vytkl, že napadené rozhodnutí postrádá výčet úkonů, které bude nutné v řízení ještě provést. Žalovaný jen popisuje, co již v řízení učinil. Žalobce vyslovil přesvědčení, že žalovaný neměl prodlužovat dobu zajištění nad 180 dnů. Žalovaný pouze konstatoval, že v dané věci nemohl žádné úkony nijak urychlit a odkázal na zcela nereálné doby ověření totožnosti cizinců. Žalovaný již při vydání původního rozhodnutí o zajištění pracoval se stejnými informacemi jako v době vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění, tedy že nemá cestovní doklad a bude nutné zajistit na příslušném zastupitelském úřadě ověření jeho totožnosti a následně požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaný rovněž věděl, že bude nutné zajistit eskortu přes dotčený stát a komunikaci s domovským státem, proto je napadené rozhodnutí ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Doba zajištění je nepřiměřená.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Citoval skutková zjištění a závěry napadeného rozhodnutí.
4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě do 5 dnů od podání žaloby nenavrl konání ústního jednání. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 2. 2023 č. j. KRPT-209651-65/ČJ-2022-070022 žalovaný podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., prodloužil dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovenou rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 28. 1. 2023 č. j. KRPT-209651-61/ČJ-2022-070022 o 30 dnů. Co se týká skutkových zjištění, z nichž žalovaný vycházel, a jak jsou tato uvedena v napadeném rozhodnutí, soud na ně v podrobnostech odkazuje, neboť zcela korespondují s obsahem spisu a jsou správná.
6. Ze správního spisu se podává, že žalobce byl na území České republiky kontrolován policejní hlídkou dne 1. 9. 2022 ve 14.45 hodin v obci Lanžhot spolu se dvěma cizinci a bylo zjištěno, že nedisponují žádným platným cestovním dokladem ani platným povolením k pobytu. Cizinci byli vzápětí policejní hlídkou zajištěni podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalovaný ještě téhož dne oznámil žalobci zahájení

řízení o správním vyhoštění a žalobce vyslechl. Žalobce při výslechu kromě jiného uvedl, že je zdravý, Maroko opustil asi před rokem v září, protože tam není práce. Nejprve pobýval asi 9 měsíců v Turecku, potom po řece odcestoval do Řecka. V Řecku byl asi měsíc, potom přešel do Srbska, kde zaplatil převaděči 250 Euro a jel do Maďarska. V Maďarsku šel ještě se dvěma muži asi 2 dny pěšky, až došli na parkoviště, kde parkovaly kamiony. Pod jeden vlezli a na podvozku jeli asi 6-7 hodin. Po zastavení si jich řidič všiml a odehnal je pryč. Podle cedulí poznal, že jsou v České republice. Šli kousek pryč a následně je chytila policie. Žádný doklad totožnosti nemá, cestovní pas nechal v Turecku. Cílem jeho cesty je Itálie, chce tam požádat o mezinárodní ochranu. K dotazu na jeho ekonomické poměry žalobce sdělil „nemám nic“. Dále vypověděl, že je v České republice poprvé, žádné příbuzné zde nemá. Žalovaný rozhodl dne 2. 9. 2022 s odkazem na § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Téhož dne rozhodl žalovaný o správním vyhoštění žalobce a stanovil dobu jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 13. 9. 2022.

7. Dne 29. 11. 2022 vydal žalovaný rozhodnutí podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., jímž prodloužil zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 60 dnů. Toto rozhodnutí žalovaný napadl u soudu žalobou. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 12. 2022 č. j. 20 A 15/2022-19 žalobu žalobce zamítl. Další rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění žalovaný vydal 28. 1. 2023 pod č. j. KRPT-209651-61/ČJ-2022-070022. Doby zajištění prodloužil o 30 dnů, rozhodnutí nabylo právní moci 28. 1. 2023. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 26. 2. 2023 č. j. KRPT-209651-65/ČJ-2022-070022. V době trvání zajištění stanovené v původním rozhodnutí o zajištění a opakovaně prodloužené výše uvedenými rozhodnutími o prodloužení doby trvání zajištění se ovšem nepodařilo správní vyhoštění realizovat. V daném případě se dosud nepodařilo na příslušném zastupitelském úřadu, tj. Zastupitelském úřadu Maroka, zjistit totožnost žalobce a zabezpečit mu cestovní doklad. Žalovaný poukázal na to, že dne 23. 2. 2023 po předchozí telefonické konzultaci ke stavu ověřování cizince obdržel sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, ve kterém se uvádí, že byly provedeny všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Veškeré dokumenty potřebné pro ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu byly dne 22. 9. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v České republice.
8. Dne 18. 1. 2022 bylo na Velvyslanectví Maroka zasláno dožádání týkající se stavu ověřování totožnosti, na které však ředitelství služby cizinecké policie neobdrželo žádnou odpověď. 17. 2. 2023 bylo telefonicky hovořeno s Velvyslanectvím Maroka ohledně stavu ověřování totožnosti žalobce. Zástupcem Velvyslanectví Maroka bylo sděleno, že v současné době nadále probíhá ověřování totožnosti žalobce u příslušných orgánů v Marockém království a nejsou schopni určit dobu, po kterou bude ještě probíhat ověřování totožnosti příslušnými orgány v Maroku. Sdělení obsahuje také údaj o tom, že od začátku roku 2022 do současné doby bylo ze strany ŘSCP požádáno o ověření totožnosti u 105 osob uvádějících státní příslušnost Marockého království. Z tohoto počtu se u 8 osob podařilo ověřit totožnost, 5 osobám byl Velvyslanectvím Maroka vydán náhradní cestovní doklad a u 5 osob byl realizován návrat do země původu. K 10 osobám obdrželo ŘSCP informaci, že se marockým úřadům nepodařilo ověřit jejich totožnost. U ostatních zajištěných osob ověřování totožnosti stále probíhá. Z předchozích zkušeností je zřejmé, že minimální doba ověření totožnosti dalece přesahuje 120 dnů, přesnou lhůtu však stanovit nelze. Spolupráce s Velvyslanectvím

Maroka se začala postupně zlepšovat až v druhé polovině roku 2022, proto počty zajištěných/ověřených/vyhoštěných osob mohou být zavádějící a nemusí přesně vyjádřit pozitivní zlom v činnosti Velvyslanectví Maroka ve srovnání s předchozími lety. Žalobci byl několikrát nabídnut dobrovolný návrat do země původu ve smyslu § 123a zákona č. 326/1999 Sb. Do programu dobrovolného návratu se odmítl přihlásit. Prohlásil, že se v žádném případě nechce vrátit do země původu. Pokud dojde k ověření totožnosti žalobce a Velvyslanectví Maroka cizinci vystaví náhradní cestovní doklad, bude ze strany ŘSCP přistoupeno k zajištění realizace správního vyhoštění. Prodloužení doby zajištění žalovaný v napadeném rozhodnutí o dalších 30 dnů žalovaný odůvodnil závěrem, že v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany Marockého království a je zde proto, i s ohledem na již uběhlou délku zajištění, na místě využít oprávnění dle § 125 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Doba prodloužení zajištění o 30 dnů je zdůvodnitelná vzhledem k výše uvedené složitosti komunikace s Velvyslanectvím Marockého království a následné přípravě realizace vyhoštění, jak uvedlo ŘSCP ve sdělení ze dne 23. 2. 2003.

9. Žalovaný konstatoval, že nebyl do dnešního dne oprávněn realizovat správní vyhoštění žalobce z území České republiky vzhledem k tomu, že cizinec stále nedisponuje platným cestovním dokladem. Reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění z území České republiky existuje, a to ve stanovené době trvání zajištění, a tudíž realizace vyhoštění je reálně možná. Zajištění žalobce bylo prodlouženo právě s ohledem na délku procesu ověřování totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu, kterou však zapříčinily prodlevy na straně marockých orgánů. Ze správního spisu nevyplývalo nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by vyhoštění žalobce nebylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Z výše uvedeného sdělení Ředitelství služby cizinecké policie mj. vyplývá, že byly provedeny všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Jakmile Maroko vydá cestovní doklad žalobci, nebude již jeho vyhoštění nic bránit. Z tohoto důvodu bylo nutné dobu zajištění prodloužit o dalších 30 dnů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také uvedl, že v jednání žalobce shledal rozpor se zájmem společnosti na dodržování podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území České republiky, kdy neoprávněný pobyt a nerespektování povinností mu uložených je negativním jevem, ohrožující zájem státu na tom, aby platné právní předpisy byly dodržovány, a aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. Dle žalovaného v daném případě je důvod se domnívat, že žalobce na území České republiky nebude nadále respektovat orgány České republiky. Konstatoval, že osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Zdůraznil, že žalobce uvedl, že k opuštění domovského státu jej vedla ekonomická situace a jeho cílovou zemí je Itálie. Žalovaný dospěl k závěru, že důvěryhodnost žalobce je oslabena, a proto jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území České republiky bude skrývat a tím mařit výkon úředního rozhodnutí. Za tohoto stavu a popsanych skutečností vyslovil názor, že uložení zvláštních opatření by bylo neúčelné. Poukázal také na to, že na území se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost či ji měl v péči. Neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobce vyhostit a správní vyhoštění je tedy v tomto ohledu potencionálně možné, nic mu nebrání.
10. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo

pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

11. Podle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
12. Podle ust. § 125 odst. 1 téhož zákona, doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi, nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
13. Podle ust. § 125 odst. 2 písm. c) citovaného zákona, policie je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 – 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.
14. Podle ust. § 125 odst. 3 téhož zákona, doba trvání zajištění podle odst. 2 písm. a) a b) nesmí překročit v souhrnu 545 dnů, podle odst. 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
15. Krajský soud předně konstatuje, že žalovaný v původním rozhodnutí o zajištění žalobce, stejně jako v tomto posuzovaném vycházel především ze zjištění, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Z jeho výpovědi před správním orgánem plyne, že z Maroka odešel z ekonomických důvodů pro nedostatek práce a jeho cílovou zemí je Itálie. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 171/2015-52 se podává, že cizince lze podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistit mj. právě v případě, že jde o nelegálně pobývajícího cizince deklarujícího záměr pokračovat do další země EU. Neopominutelným faktem je, že proces ztotožnění žalobce, který vedou správní orgány ČR společně s orgány Maroka, nebyl stále ukončen, pročť nebyl žalobci dosud vydán žádný doklad ověřující jeho totožnost. Bez existence takového dokladu je tak vyloučeno, aby došlo k nějaké změně, která by mohla mít vliv na důvody zajištění žalobce a v důsledku toho i na rozhodnutí o prodloužení zajištění. Jelikož žalobce nedisponuje potřebným dokladem, neuvedl žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na posouzení prodloužení zajištění, tyto skutkové okolnosti případu zůstávají neměnné a důvody pro trvání zajištění žalobce jsou shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění a tyto důvody nadále trvají. Dle názoru soudu v souladu s ustálenou judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od doby vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 90/2011-124).

Rovněž uvedl, proč dosud vyhoštění nebylo možné realizovat. Své přesvědčení o tom, že vyhoštění je v době, o kterou se zajištění prodlužuje, alespoň potenciálně možné, zdůvodnil mj. skutečností, že Velvyslanectví Maroka spolupracuje s tuzemskými orgány, činí kroky ke zjišťování totožnosti osob a na základě dosavadních skutečností je důvodné v dané době předpokládat realizaci vyhoštění (viz rozsudky NSS č. j. 7 As 139/2012-59, č. j. 7 Azs 8/2014-20). Ze správního spisu nevyplývá nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by nebyl možný výkon správního vyhoštění, i s přihlédnutím k dalším možnostem prodloužení zajištění a také s přihlédnutím na tvrzení žalovaného ohledně čekání na odpověď správních orgánů Maroka, a i s ohledem na dále přetrvávající důvody zajištění a zkušenosti žalovaného ohledně doby realizace vyhoštění. Z výše citovaného obsahu správního spisu vyplývá zcela jasně, že ze strany policie bylo vynaloženo veškeré úsilí a byly učiněny veškeré možné kroky k ověření totožnosti žalobce a k získání cestovního dokladu žalobce. Je zřejmé, že k prodloužení dochází na straně správních orgánů Maroka. Soud z důvodů výše uvedených, jak jsou přezkoumatelně uvedeny v napadeném rozhodnutí, shledal naplnění podmínky pro prodloužení doby zajištění nad 180 dnů, jak je uvedena v § 125 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. a odůvodnění napadeného rozhodnutí a i uvedení důvodu pro prodloužení zajištění žalobce o dalších 30 dnů je dostatečné.

16. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 20.03.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně